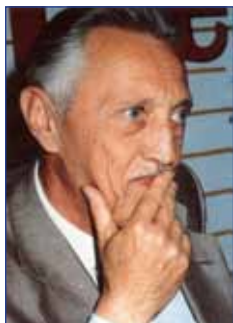




Så lykkedes det!

For første gang siden 1973 er flertallet i den amerikanske Højesteret for fri abort efter al sandsynlighed blevet brudt.

Læs om hele forløbet og om de mulige konsekvenser nu og på længere sigt s. 4-9



Jérôme Lejeune

Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk Pro-Life-organisation, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske læge og genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere og modtog i 1962 Kennedy-prisen. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskaberne Akademi. I slutningen af 1950'erne

opdagede han det ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager Downs syndrom. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var gennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortaler for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningsøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

Fra befrugtningsøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens,
er barnet et menneske, et selvstændigt individ,
genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.
Fra befrugtningsøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske,
som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.
Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker.
Det er unikt og derfor uerstatteligt.
Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning.
Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig
gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.
Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet,
er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.
Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab
i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om alle områder, hvor respekten for menneskelivet er helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke alene med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi og befolkningspolitik.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide. Er du i tvivl, om du magter at gennemføre svangerskabet, eller har du problemer efter en abort – så ring til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller send os en mail: info@rfm.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside www.rfm.dk Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

Respekt for Menneskeliv

Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby

cvr.nr.: 29685487 • tlf.: 5576 7652 • E-mail: info@rfm.dk

Ved indbetaling af frivillige bidrag til RFM via netbank: FI-nummer (73) 85891774 – eller: reg. nr. 9218 konto 2073074765

RFM nyt 39. årgang nr. 3

ISSN 0906-4605 (trykt udgave)
ISSN 2246-4034 (net-udgave)

Bladet udkommer
tre gange årligt og sendes gratis
til alle tilsluttede.
Årligt mindstebidrag 150 kr.
For familier 200 kr.

Redaktion

Torben Riis
ansvarshavende

Redaktion og
blad ekspedition
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
info@rfm.dk

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

Tryk:
CoolGray

Små og STORE nyheder

Som forventet endte sagen mod den pensionerede læge Svend Lings, der så det som sit kald at vejlede mennesker i, hvordan de kan begå selvmord, med en betinget dom. Dommen er nu anket til Landsretten, og så får vi se, om det gør nogen forskel.

Foreløbig tillader jeg mig at betegne dommen som en 1-1 afgørelse, således at forstå, at Svend Lings scorer det ene point på, at han slipper med en advarsel, hvilket af mange vil kunne ses som et signal om, at der er tale om en mindre forseelse, mens det andet point går til retssystemet for trods alt at have bekræftet, at assisteret selvmord og andre former for aktiv dødshjælp fortsat bør betragtes som en strafbar handling.

Så er der ulige mere saft og kraft og livsbekræftende perspektiver i de to nyheder inde i bladet, som drejer sig om henholdsvis den afgørende ændring i styrkeforholdet mellem *pro life* og *pro choice*-fløjen i den amerikanske Højesteret – og om det kursskifte, man i øjeblikket er vidne til i Kina vedrørende landets befolkningspolitik.

Det er STORE NYHEDER, som jeg ikke tøver med at placere på linje med Berlinmurens fald i 1989. Store, fordi de drejer sig om dybtgående ændringer, som umiddelbart kommer til at berøre 327,65 millioner amerikanere og 1,386 milliarder kinesere – men i høj grad også os andre i betragtning af, at vi taler om denne verdens to supermagter, som både politisk, økonomisk og kulturelt svinger taktstokken. Og både store og glædelige, fordi begge nationer – omend af vidt forskellige grunde – nu ser ud til at distancere sig fra "dødens kultur". Hvem ville have drømt om det for blot få år siden?

For USA's vedkommende kan vi se frem til, at de enkelte stater nu får mulighed for selv at bestemme, hvilken abortlovgivning de foretrækker, og på længere sigt, at der kan blive tale om en egentlig afskaffelse af fri abort i samtlige stater. Det vil i sidste ende føre til, at abortudbydere som Planned Parenthood og Marie Stopes bliver nødt til at dreje nøglen om, og dermed til, at langt de fleste af de ca. 1 million ufødte børn, der aborteres hvert år, får lov til at beholde livet.

Hvad Kina angår, taler vi ikke om én, men om 23 millioner aborter om året. Her er man nu i fuld gang med at implementere to-børns-politikken, men det går trægt, og der er tale om et langsigtet projekt, som i sagens natur først kan bære frugt, når de forhåbentlig mange flere børn, der fødes fra nu af, når den erhvervsaktive alder.

Jeg nærer et lønligt håb om, at Kina inden længe bliver nødt til at speede processen op ved helt at forbyde abort.

Torben Riis

Kavanaugh's lange stenede vej til USA's Højesteret

eller

Amerikansk politik, når den er værst

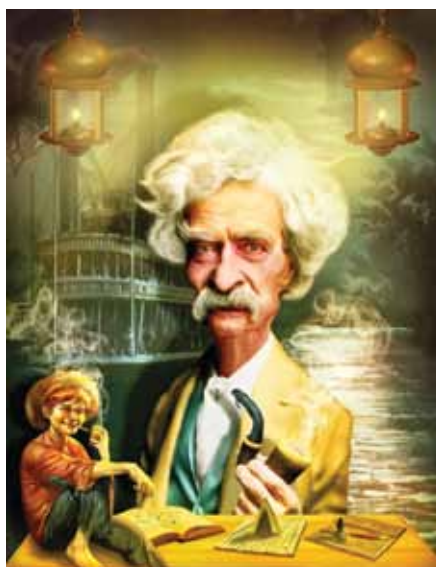
Den navnkundige amerikanske forfatter og humorist Samuel Langhorne Clemens (1835-1910) – bedre kendt under pseudonymet Mark Twain – skrev i 1870 en uimodståeligt morsom novelle om, hvordan det gik ham, da han blev opstillet som kandidat ved guvernørvalget i staten New York.

”Jeg havde,” fortæller han indledningsvis, ”en dyb følelse af, at jeg i hvert fald på ét punkt var mine modkandidater overlegen – jeg var en hæderlig mand.”

Men hæderlighed, erfarer han snart efter, har kun lidt eller slet ingen vægt i en valgkamp, hvor opskriften på succes først og fremmest består i at diskvalificere modkandidaten med alle midler – også de beskidte.

Straks efter at have anmeldt sit kandidatur bliver han i en af aviserne afkrævet en kommentar til, ”at han i Cochinchina i 1863 var blevet dømt for mened, fordi han nægtede at have plyndret en stakkels fattig indfødt enke og hendes værgeløse børn for en sølle stump plantage, som var deres eneste udvej til at bjerge føden i en vanskelig tid.”

Og sådan fortsætter det i den følgende tid, hvor de mest fantastiske beskyldninger uden ophør hagler ned over ham og når sit højdepunkt med denne episode:



”Som en passende finale på denne skamløse politiske forfølgelse, op lærte man ni små børn i alle afskygninger af hudfarve og pjaltethed til at kravle op på talerstolen ved et politisk møde, hvor jeg havde ordet, gribe fat i mine bukser, hale i mine frakkeskøder og skrigte ”Far! Far!” til mig. Så kunne jeg ikke mere. Jeg strøg flaget og gav op.”

Nu er der selvfølgelig tale om en novelle og endda en humoristisk af slagsen, så man har lov til at mene, at forfatteren nok har smurt lidt tykt på. Men for al humor gælder det, at den kun bliver forstået og værdsat i det omfang, den refererer til noget, som

kan forbindes med den virkelighed, vi kender til. Og her slog det mig, at ikke mindst Mark Twains sidste prøvelse kommer meget tæt på det, Brett Kavanaugh blev udsat for under høringerne i Senatet – blot med den forskel, at de ni dresserede børn var erstattet af fire kvinder, som i stedet råbte ”Voldtægt! Voldtægt!” – og at Kavanaugh i modsætning til Mark Twain ikke gav op, således at vi heldigvis fik en happy ending på denne historie.

Anklagerne mod Kavanaugh

Der var som nævnt fire kvinder, som hver især mente at kunne huske, at de havde været udsat for et seksuelt overgreb fra Kavanaugh's side: Judy Munro-Leighton, Deborah Ramirez, Julie Swetnick og Christine Ford.

Judy Monro-Leighton sendte en anonym mail til Senatets juridiske komité, hvor hun fortalte, at hun var blevet voldtaget af Kavanaugh og en af hans venner på bagsædet af en bil. Det lykkedes medarbejdere tilknyttet komiteen at spore hendes mail, og ved en efterfølgende afhøring indrømmede hun blankt, at det hele var pure opspind: ”Jeg ville bare have opmærksomhed, det var bare et nummer. Jeg var vred, og så sendte jeg mailen.”

Ramirez blev på et tidligt tidspunkt ”frasortet” som vidne efter at have

indrømmet, at hun på det tidspunkt, hvor overgrebet fandt sted, var stærkt beruset og derfor ikke havde nogen klar erindring om, hvem gerningsmanden var.

Swetnicks vidnesbyrd blev alvorligt svækket, da det kom frem, at hun i 2000 var blevet afskediget fra et IT-firma efter kun tre ugers ansættelse med den begrundelse, at hun havde løjet om sin uddannelse, opført sig "upassende" i arbejdstiden og efterfølgende fremsat falske anklager mod to mandlige kolleger. Noget lignende havde hun forsøgt sig med på en tidligere arbejdsplads, hvor sagen var blevet afsluttet med et forlig. Hertil kom, at hun for 10 år siden havde fået et polititilhold om ikke at vise sig i nærheden af en ex-kærestes bolig, efter at hun gentagne gange havde truet ham og hans kone og børn.

Således kom skyldsspørgsmålet i sidste instans til at stå og falde med Christine Fords større eller mindre troværdighed. Hendes anklage lød på, at hun som ganske ung pige var blevet voldtaget af Kavanaugh ved en ungdomsfest.

Sagen smuldrer

I denne afgørende fase blev senatorerne fra begge partier enige om at lade FBI gå ind i sagen.

FBI gennemgik herefter samtlige vidneudsagn, hvor man både afhørte Christine Ford selv og de personer, som hun hævdede havde været til stede, da overgrebet fandt sted. Men ikke et eneste af disse vidner – heller ikke en livslang

veninde – så sig i stand til at bekræfte, at Kavanaugh skulle have været til stede ved det pågældende ungdomsgilde. Afhøringen af Ford resulterede i, at hendes beskrivelse af forløbet efterhånden smuldrede bort i en sværm af indbyrdes modsigende påstande.

Eksempelvis stod hun til at begynde med urokkeligt fast på, at Kavanaugh var én af fire gerningsmænd, men ændrede det siden til, at der kun havde været én gerningsmand (Kavanaugh) plus én, der nøjedes



Øverst: Christine Ford og Kavanaugh under høringerne i Senatet

Nederst: Julie Swetnick under interviewet med NBC News

med at se på. Endvidere kunne hun ikke svare på, hvor mange der var til stede ved gildet, og hun huskede ikke, hvilket år, i hvis hjem eller på hvilken adresse, det var foregået –

heller ikke, hvem der havde kørt hende dertil (hun var efter eget udsagn kun 15 år) og hjem igen.

Så en elskværdig konklusion kunne være, at Christine Ford sandsynligvis for 30 år siden har deltaget i et ungdomsgilde, hvor hun sandsynligvis har været udsat for et seksuelt overgreb, men at der til gengæld ikke er det ringeste, der tyder på, at Brett Kavanaugh skulle have opholdt sig på "gerningsstedet" på det pågældende tidspunkt.

Efterveer

Hele dette forløb har hos de fleste efterladt en dårlig smag i munden og eksempelvis givet den amerikanske TV-station *National Broadcasting Company* (NBC) som er det ene af de tre største nyhedsmedier i USA, alvorlige ridser i lakken. Det skete, da NBC for nylig måtte indrømme at have tilbageholdt oplysninger om Julie Swetnick, som redaktionen åbenbart ikke fandt det betimeligt at indvie hverken senatorerne eller offentligheden i. I stedet valgte man at bringe et interview med hende, vel vidende, at der ikke var tilstrækkeligt belæg for hendes påstande.

Det siger noget både om NBC's presse-etik eller mangel på samme, men også om redaktionens moralske habitus som sådan. Her skal man huske på, at en anklage af denne art, såfremt den ikke var blevet afvist, ikke blot ville have forhindret Kavanaugh i at indtage sit sæde i Højesteret, men kunne have lagt hans liv – både privat og professionelt – i ruiner.

Derfor kan både Monro-Leighton og Julie Swetnick samt hendes advokat Michael Avenatti komme til at betale en høj pris for deres letfærdige omgang med sandheden. ▶



USA's Højesteret – endnu lang vej til en underkendelse af *Roe v. Wade*, men der er lys forude.

Det stod klart, efter at formanden for Senatets juridiske komité, Chuck Grassley meddelte, at han foreløbig havde anmodet FBI om at undersøge, hvorvidt de tre ovennævnte personer har givet falske oplysninger til komiteen. Den slags ser man forståeligt nok ikke mildt på i den amerikanske Kongres.

Hvad kommer udnævnelser af Kavanaugh til at betyde?

Med forbehold for, at man aldrig kan være fuldstændig sikker på, hvordan en dommer stemmer i det enkelte tilfælde, betyder det på den korte bane, at de enkelte stater får en reel mulighed for at indføre lovgivning, som begrænser adgangen til abort.

Den slags initiativer har der været mange af i de senere år, men de er hver gang øjeblikkeligt blevet mødt med sagsanlæg fra demokraterne. Sagerne har herefter taget turen op igennem de forskellige retsinstanser for til sidst at havne i Højesteret. Og her har et flertal i dommerkollegiet – det flertal, som nu ser ud til at være brudt – rutinemæssigt kunnet påberåbe sig *Roe v. Wade* – den famøse

højesteretsdom, som i 1973 banede vejen for fri abort i USA.

Men er det muligt for Højesteret at underkende en afgørelse, som den selv tidligere har truffet? Det er det, fordi *Roe v. Wade* er en *fortolkning* af forfatningen – endda en tvivlsom af slagsen – som er et udtryk for, hvad et flertal af dommerne mente for 45 år siden og altså ikke nødvendigvis for, hvad et flertal mener i dag.

F.eks. har Højesteret i nyere tid underkendt en dom fra 6. marts 1857, som fastslog, at USA's sorte befolkning ikke var at betragte som personer i juridisk forstand, men som deres hvide herrers ejendom. Pudsigt nok den selvsamme opfattelse, man gør gældende i vor del af verden, når det drejer sig om ufødte børn.

Den langsigtede strategi

Men hvad så på den lange bane? Her bliver det mere kompliceret. For det første er man nødt til at afvente, at Højesteret indvilliger i at tage stilling til en sag med relation til abortproblematikken. Hvornår det sker, er det svært at sige noget om i betragtning af, at Højesteret hvert år modtager omkring 10.000 henvendelser, hvoraf dommerne selv udvælger 80, som de finder det påkrævet at behandle.

Men selv om en sådan sag skulle blive taget op i Højesteret inden for den nærmeste fremtid, er det ikke sikkert, at den vil føre til en underkendelse af *Roe v. Wade*. Det afhænger af, hvilken type sag der er tale om. Hvis den f.eks. drejer sig om, hvorvidt en stat har ret til at sætte grænser for i hvilken periode af graviditeten, det skal være lovligt at få abort, kan Højesteret godt godkende en bestemt tidsgrænse, uden at det behøver at anfægte den fri abort *som sådan*. Så bliver der med andre ord kun tale om en justering inden for den gældende lovgivnings rammer.

Man kan også forestille sig, at det nuværende flertal af *pro-life*-dommere af taktiske/politiske årsager vælger

at udskyde beslutningen om helt at underkende *Roe v. Wade*, indtil der er etableret et mere komfortabelt flertal mod abort i Højesteret. I 1973 var flertallet 7-2 for *Roe v. Wade*!

Begrundelsen for, at man skulle vælge en sådan afventende taktik, kunne være, at der i Højesteret er to dommere fra den gamle garde af aborttilhængere, som er henholdsvis 78 og 84 år, og som derfor formentlig vil skulle udskiftes inden for Donald Trumps præsidentperiode. Sker det, vil man kunne udbygge *pro life*-flertallet i Højesteret fra de nuværende 5-4 til 6-3 og i sidste instans til 7-2.

Hertil kommer, at republikanerne efter det nyligt overståede midtvejsvalg har bevaret flertallet i Senatet, således at demokraterne også fremtidig får svært ved at blokere for udnævnelser af *pro life*-kandidater. Det samme gælder dommerudnævnelser ved de lavere retsinstanser, som også skal godkendes af Senatet.

Lys forude

Så alt i alt er der god grund til at se lyst på fremtiden, hvilket også indirekte bekræftes af de toneangivende mediers panikagtige reaktioner både før og efter udnævnelser af Kavanaugh.

Her kan man lægge mærke til, hvordan medierne – og ikke kun NBC – i første omgang desperat forsøgte at blokere for Kavanaugh med en muderkastningskampagne af hidtil usete dimensioner. Hvorfor? Fordi de havde læst skriften på væggen og udmærket var klar over, at endnu en dommer med en kritisk holdning til abort ville bringe en underkendelse af *Roe v. Wade* inden for rækkevidde.

Bemærk tilsvarende de langt mere afdæmpede, slukørede kommentarer eller mangel på samme, da resultatet forelå. Nu hed det sig blandt andet, at Trump havde splittet den amerikanske nation – som om amerikanerne før Trump havde levet i idel harmoni under Obamas velsignede styre.

Lad mig blot minde om, at et flertal i Repræsentanternes Hus på 240 mod 189 bestående af både republikanere og demokrater i januar 2016 vedtog et forslag til finanslov (den såkaldte *reconciliation bill* (reconciliation betyder forsoning)). Her var der altså tale om en forhandling, hvor de to partier viste, at de havde viljen til at finde fælles fodslag i et centralt politisk anliggende. Og så manglede der kun præsidentens underskrift som en sidste formalitet.

Men hvad skete der? Såmænd bare, at Obama benyttede sig af sin ret til at nedlægge veto mod forslaget. Hvorfor? Fordi det indeholdt en beslutning om at indefryse offentlige tilskud til Planned Parenthood, så længe Kongressens undersøgelser af organisationens formodet kriminelle aktiviteter stod på. Med andre ord, Obama valgte at blæse på, hvad de folkevalgte fra begge partier var blevet enige om. For her gjaldt det om at stå last og brast med den organisation, som havde ydet klækkelige bidrag til begge hans valgkampagner. Men ingen talte i den anledning om splittelse.

Sådan er der så meget, der afhænger af øjnene, der ser. Og netop, når det drejer sig om abort, gælder der både i de amerikanske *mainstream* medier (og i de danske, som stiller sig tilfreds med at skrive dem af) en uskreven lov, der siger, at man ikke omtaler forhold eller begivenheder, der kunne stille fri abort i et dårligt lys.

Tænk f.eks. på de danske mediers dækning af amerikanske præsidentvalg. Her omtales abort aldrig som en faktor i valgkampen. Man vælger at sætte kikkerten for det blinde øje og lade som om, problemet ikke eksisterer – helt på linje med, at de amerikanske sekulære medier heller ikke i nævneværdigt omfang synes at have bemærket, at der hvert år i januar finder en *pro life* demonstration sted i Washington DC, som samler omkring 1 million mennesker.

Torben Riis



The Little Sisters of the Poor demonstrerer foran Højesteret i 2016, hvor de vandt en foreløbig sejr over Obama-administrationen

Nyt fra abortfronten i USA

Endnu en sejr for religionsfriheden

Det amerikanske sundhedsministerium (HHS) har for nylig offentliggjort to justeringer af det dekret, som i 2012 under Obama-administrationen pålagde virksomheder og institutioner at dække udgifterne til deres personales "sundhedsudgifter" til eksempelvis sterilisationer, fortrydelsespiller og prævention.

Justeringerne går i al enkelthed ud på, at institutioner og enkeltpersoner fritages, såfremt udgifter af denne art strider mod deres religiøse eller moralske overbevisning.

Der er tale om en opdatering af det dekret, som præsident Trump udstedte i 2017, som sikrer, at organisationer ikke længere behøver at føre bevis for deres religiøse ståsted. Hertil kommer, at *non profit* institutioner og mindre virksomheder fritages af rent moralske og ikke nødvendigvis religiøse grunde og dermed også slipper for tovtækkerier med de lokale myndigheder.

Et eksempel på det er, at *The Little Sisters of the Poor*, en katolsk orden, som tager sig af ældre og svage-lige, i årevis har måttet kæmpe

for at undgå at skulle finansiere prævention og sterilisation. I 2016 vandt de en delvis sejr i Højesteret, som sendte bolden tilbage til de lavere retsinstanser med pålæg om at finde en løsning, som kunne tilgodese søstrenes ret til ikke at handle mod deres samvittighed og samtidig sikre de ansatte gratis adgang til prævention m.m. via de offentlige kasser.

Det er dette noget uklare dilemma, som nu har fundet sin endelige løsning.

To stater stemte imod abort

Ved midtvejsvalgene kunne vælgerne i flere stater også tilkendegive deres holdning til abort ved at stemme for eller imod et tillæg til den pågældende stats forfatning. I West Virginia stemte 52 pct. af vælgerne for et tillæg, hvori det fastslås, at "intet i forfatningen sikrer eller beskytter retten til abort", og i Alabama stemte 59 pct. bl.a. for, at "det er denne stats politik at anerkende og beskytte det ufødte livs ukrænkelighed og de ufødte børns rettigheder". –

Begge disse tillæg vil i samme øjeblik, Højesteret underkender *Roe v. Wade*, automatisk blive en del af forfatningen.



FN-bygningen i Genève

FN sætter alle sejl til for at gennemtvinge en radikal omfortolkning af menneskerettighederne

I efteråret 2017 skrev vi i RFMnyt 2 om det forslag til en nyfortolkning af artikel 6 i FN's Menneskerettighedstraktat, som handler om "retten til livet", og som Menneskerettighedskomiteen netop da havde fremsat.

Forslaget, som går under navnet "*General Comment No. 36*", forpligter medlemslandene til at legalisere abort i en række tilfælde, først med de sædvanlige begrundelser: voldtægt, incest, mistanke om, at barnet vil blive født med et handicap – men dernæst også, såfremt moderen "er offer for fysisk eller psykisk smerte" – en så rummelig formulering, at der i realiteten bliver tale om at indføre fri abort.

Hertil kommer, at forslaget også blåstempler assisteret selvmord og aktiv dødshjælp

Dette forslag er det nu – den 6. november i år – lykkedes komiteen at få vedtaget, således at den herefter får bedre muligheder for at lægge pres på de lande, som ikke har indført fri abort.

Og som vi allerede konstaterede for et år siden, er der tale om en grotesk situation, hvor den komité, som har til opgave at sikre, at traktaten bliver overholdt til punkt og prikke af medlemslandene, nu forsøger at gennemtvinge ændringer, der påviseligt strider imod traktatens bestemmelser, blandt andet artikel 6, hvor der står:

"Ethvert menneske har en iboende ret til livet. Denne ret skal beskyttes i lovgivningen. Ingen må miste livet på et egenmægtigt/vilkårligt grundlag."

Heraf ses det med al tydelighed, at der ikke blot er tale om en ny *fortolkning* af artikel 6, forstået som en tydeliggørelse af traktatens ord, men derimod om et *radikalt brud* med såvel traktatens bogstav som



FN's Menneskerettighedsråd – en mildt sagt broget forsamling

dens ånd, i og med at "retten til livet" ophæves med et pennestrøg.

Mindre grotesk bliver det ikke af, at Menneskerettighedsrådet (UN-HRC), som netop har nikked ja til komiteens forslag, tæller i hvert fald 9 medlemmer, der repræsenterer lande, som udsætter de mennesker, der samarbejder med FN om menneskerettighedsspørgsmål, for alvorlige repressalier.

Det fremgår af en rapport, som blev offentliggjort i september 2017, hvor disse mennesker ifølge FN's vicegeneralsekretær for menneskerettigheder, Andrew Gilmore, er blevet kidnappet, tilbageholdt, nægtet kontakt med omverdenen eller er forsvundet. Andre har mistet deres job, er blevet overfaldet i deres hjem eller på deres kontor, har fået rejseforbud og fået deres midler indefrosset eller er blevet tvunget til at underkaste sig "psykiatrisk" behandling. Endvidere er ofrene i mange tilfælde blevet arresteret uden rettergang eller udsat for tortur blandt andet i form af seksuelle krænkelser herunder fuldbrydet voldtægt.

De ni lande, der nævnes i denne sammenhæng, er Burundi, Egypten, Rwanda, Cuba, Venezuela, Kina,

Indien, Saudi Arabien og De Forenede Arabiske Emirater, som alle med undtagelse af Indien er medlemmer af Rådet.

Gilmours kommentar lyder således: "Det er intet mindre end forfærdende, at vi år efter år er nødsaget til at fremlægge sager, hvor mennesker, hvis eneste forbrydelse er, at de samarbejder med FN-institutioner, udsættes for trusler og repressalier."

Fri abort – en menneskeret?

Det skal tilføjes, at medlemslandene **ikke** er forpligtet til at efterkomme komiteens anbefalinger vedrørende fortolkningen af traktaten. Men uanset dette er der ingen tvivl om, at komiteen og andre FN-organer i den kommende tid vil bruge den ændrede udgave af traktaten til at lægge yderligere pres på de lande – eksempelvis Polen og de sydamerikanske lande – som fortsat forbyder eller begrænser adgangen til abort.

Imidlertid står det nu som før fast, at en *forpligtende* ændring af traktaten kræver en beslutning i FN's generalforsamling, og det vil der, som vi tidligere har påpeget, næppe kunne opnås flertal for inden for en overskuelig fremtid. Men netop denne – set med FN-bureaukratiets

øjne – irriterende hindring arbejdes der p.t. energisk på at få ryddet af vejen. Strategien i så henseende går ud på, at man i stedet for at satse på et frontalt fremstød i generalforsamlingen angriber sagen fra en juridisk vinkel.

Det, man påstår, er, at abort allerede nu kan betragtes som en slags international **sædvaneret**, altså som en slags uskreven lov – i kraft af, at man de seneste 30 år har haft held til at få plantet udtrykket "seksuel og reproduktiv sundhed" i det ene FN-dokument efter det andet. Med andre ord bruger man årtiers sproglige manipulationer – hvem kan umiddelbart gennemskue, hvad "sundhed" betyder i denne sammenhæng? – til at legitimere en lovændring.

Men er der juridisk set hold i denne påstand, som FN's Folkeretskommission (ILC) helt forventeligt bakkede op om i slutningen af maj måned i år?

Det har amerikanske og tyske folkeretsekspertter på det bestemteste benægtet. Man kan ikke hævde, siger de, at internationale organisationers praksis i sig selv afføder en sædvaneret i folkeretslig forstand.

"Vi mener, at ILC bør afstå fra at beskrive sit arbejde som en automatisk ophøjelse til gældende lov," sagde den tyske ekspert i en tale i FN, og tilføjede, at kommissionen burde begrænse sig til at arbejde ud fra eksisterende internationale normer i stedet for at promovere en "progressiv" udvikling inden for folkeretten. "Hvis kommissionen slører grænsen mellem disse to ting, undergraver den selve grundlaget for sin egen legitimitet. Det er staterne og ikke kommissionen, der vedtager internationale love. Derfor må enhver ændring i international ret godkendes af staterne."

USA's begrundelse for at forlade Rådet

Med dette in mente forstår man bedre, at USA den 19. juni i år traf den beslutning at trække sig ud ▶

af Menneskerettighedsrådet. Det var en beslutning, man allerede for et år siden havde advaret om at ville gribe til, såfremt der ikke viste sig tegn til en kursændring fra FN-bureaukreatiets side.

“Vi har ikke kunnet se, at der er sket fremskridt,” konstaterede USA’s FN-ambassadør Nikki Haley. Hun betegnede samtidig Menneskerettighedsrådet som “en beskytter af de kræfter, der forbryder sig mod menneskerettighederne” og som “en sump af politisk enøjethed”.

Og hun tilføjede: “Jeg vil gerne gøre det krystalklart, at dette skridt ikke er ensbetydende med, at vi lægger vores ansvar fra os i forhold til menneskerettighederne. Tværtimod. Vi



tager denne beslutning, fordi vores ansvarlighed ikke er forenelig med, at vi forbliver en del af en hyklerisk organisation, som er blevet et formål i sig selv, og som gør menneskerettigheder til en parodi. Det var ikke let for os at tage denne beslutning. Da denne regering trådte til for 17 måneder siden, var vi allerede klar over Rådets kolossale mangler og svagheder.

Vi kunne have valgt at trække os ud med det samme. Det gjorde vi ikke. I stedet prøvede vi at tage konstruktive initiativer til at få problemerne løst.”

Afsluttende sagde hun: “USA har anmodet Rådet om at se sit eget hykleri i øjnene. Vi har opfordret til, at man ekskluderer nationer, som åbenlyst krænker menneske-

rettighederne, som f.eks. Venezuela, Kina og Saudi Arabien. Alle de krav, vi har fremsat er blevet ignoreret.

Vi føler os ikke forpligtet til at stå last og brast med en international organisation, som hævder at gå ind for menneskerettigheder, men som samtidig vælger, hvilke mennesker, der har gjort sig fortjent til at nyde godt af disse rettigheder.”

Godt nyt: Økonomiske hensyn tvinger Kina til et kursskifte i befolkningspolitikken

I år er det 38 år siden, Kina indførte et-barns-politikken. Den blev i 2016 afløst af to-børns-politikken, som imidlertid ikke ændrede på, at overtrædelser af bestemmelserne blev straffet med bøder, tvangssterilisationer og tvangsaborter.

Nu ser det imidlertid ud til, at regeringen er ved at foretage en ko-vending og i stedet sætter alle sejl til for at overtale kineserne til at få flere børn.

Ældregruppen i rivende vækst

Det er der flere årsager til, som alle har noget med økonomi at gøre og grundlæggende handler om, at Kina i dag står over for en “ældrebryde” af skræmmende dimensioner. Lige-

som i vor del af verden er ældre på 65 år og derover den befolkningsgruppe, der vokser hurtigst. De kinesiske myndigheder oplyste i juli i år, at man inden længe forventer at overhale Japan, som i øjeblikket er det land i verden, hvor der er flest ældre i forhold til den samlede befolkning.

I 2017 var der 241 mio. ældre i Kina, hvilket svarer til 17 pct. af befolkningen. Den officielle prognose fortæller, at man vil nå op på 300 mio. i 2020 og 400 mio. i 2033 svarende til 20½ pct. af befolkningen, og hvis denne udvikling fortsætter, vil antallet af ældre kulminere i 2050, hvor der vil være 487 mio. ældre i landet, som vil udgøre 35 pct. af den samlede befolkning.

Konsekvenser for økonomien

Af samme grund forventer man en eksplosiv vækst i udgifterne til ældrepleje og sygehuse. Prognoserne forudsiger således en stigning fra de nuværende 7,33 pct. af nationalproduktet til 26,24 pct. i 2050.

Samtidig skal man tage i betragtning, at mens antallet af ældre stiger, falder antallet af mennesker i den arbejdsduelige alder, således at der til stadighed bliver færre til at forsørge de ældre. Alt i alt en giftig cocktail, som allerede nu skaber alvorlige problemer for den kinesiske økonomi.

Problemet bunder i, at et-barns-politikken ødelagde landets traditionelle familiestruktur. Før 1980 var

Kina overvejende et landbrugsland. Bønderne havde mange børn, som udgjorde en nødvendig arbejdskraft, og når forældrene blev gamle og fik brug for hjælp, var der derfor mange børn og børnebørn, der kunne overtage arbejdet og tage sig af de ældre – ligesom det skete her i landet med det såkaldte af-tægtssystem for århundreder siden.

Men til forskel fra Danmark, hvor der er tale om en gradvis udvikling, der lidt efter lidt har erstattet af-tægtssystemet med både offentlige og private pensionsordninger, har Kina på relativt få år taget springet fra landbrugsland til moderne industriland – uden at tage højde for, hvad der skal ske med de ældre, herunder især landbefolkningen.

”Folkepension” er således et ukendt begreb i Kina. Derfor er mange gamle henvist til at klare sig selv, fordi nutidens ægtepar, som på grund af ét-barns-politikken ikke har søskende, nu er alene om at skulle tage sig af parrets fire forældre og i yderste fald otte bedsteforældre. Den byrde er det forståeligt nok de færreste, der kan eller vil påtage sig.

Selv mord blandt ældre

Det er især ældre ensomme kvinder, der på den baggrund lever på eller under sultegrænsen. Reggie Littlejohn, som er stifter og leder af organisationen *Women's Rights Without Frontiers*, nævner en 70-årig kvinde, som ikke har råd til at spise kød og endda lejlighedsvis nøjes med at spise salt. Hun købte for ti år siden et reb, som hun har i sinde at hænge sig i den dag, hun ikke længere kan klare sig selv. At hun ikke er et særtilfælde, understreges af, at ældre på 65 år og derover er den samfundsgruppe i Kina, som statistisk set har størst sandsynlighed for at begå selvmord.

Fortsat faldende fødselsrate

Netop for at imødegå denne udvikling indførte man i januar 2016



Først kom et-barns-politikken, dernæst – efter 400 millioner aborter – to-børns-politikken. Men får den sidstnævnte overhovedet nogen effekt?

to-børns-politikken. Har det ikke hjulpet på problemet?

Det er der indtil videre ikke meget, der tyder på. Kinas nationale statistiske kontor meddelte i juli i år, at der i 2017 var blevet født 17,32 mio. børn i Kina – 630.000 færre end året før.

En mulig forklaring på dette kunne være, at kineserne i løbet af de seneste 38 år med befolkningskontrol har vænnet sig til den nye familiestruktur – mor, far og ét ønskebarn – og måske kun i begrænset omfang er indstillet på at ændre på det forhold.

Det samme har vi som bekendt oplevet i vor del af verden, ikke mindst i Europa, hvor fødselsraten er faldet i takt med stigende velstand, længere uddannelser, kvinders indtog på arbejdsmarkedet osv.

Helt nye toner

Det nye er, at det faktisk ser ud til omsider at være gået op for partitoppen, at befolkningskontrol ikke er vejen frem, hvis Kina skal kunne bevare sin position som en af verdens førende økonomier.

At der er tale om et egentligt paradigmeskift i befolkningspolitikken

ses blandt andet af, at de lokale myndigheder i de enkelte distrikter for tiden gør sig de hæderligste anstrengelser for at ”sælge” ideen om barn nr. 2 til den kinesiske gennemsnitsfamilie. Man lokker blandt andet kvinderne med forlænget barselsorlov, med at lade arbejdsgiveren betale for deres lægebesøg i forbindelse med graviditeten, med kontante ”præmier” for barn nr. 2 eller tilskud pulvermælk til barnet i de tre første leveår.

Endnu et sikkert tegn på, at projektet som helhed har partitoppens bevågenhed, kom, da centralregeringen i slutningen af juli meddelte, at Beijing inden længe ville udsende nationale retningslinjer for initiativer af denne art samt dække de lokale regerings udgifter i så henseende. Tilsvarende har de statskontrollerede medier på det seneste har bragt ”debatindlæg”, som argumenterer for nødvendigheden af at komme den negative befolkningsudvikling til livs.

Det skal blive mere end almindeligt spændende at følge udviklingen i den kommende tid. Vil kineserne reagere positivt på de vinde, der nu blæser fra Beijing? Og ikke mindst: Hvordan vil Beijing reagere, hvis de ikke gør det?



Om det ufødte barn

Professor Jérôme Lejeune (1926-1994)

De såkaldte eksperter vil have os til at tro, at det er muligt at forsvare selv de mest selvmodsigende anskuelser, når blot de formuleres på en tilsyneladende logisk måde. For at retfærdiggøre drabet har de konstrueret den strålende hypotese, at det ikke er et menneske, man slår ihjel. Og det er lykkedes dem at bibringe befolkningen den forbløffende opfattelse, at et lille menneske på to måneder eller et lille menneske på ti uger hverken er menneske eller i live.

**Vi ønsker alle en glædelig jul
og et velsignet nytår.
Vi håber på jeres fortsatte støtte
til vores arbejde og siger hjertelig tak
for hjælp og opmuntring i årets løb.
For god ordens skyld minder vi om, at
gaver til RFM desværre ikke
er fradragsberettigede**